

imbecillitas: quod autem porro memorat, oratores tyrannorum instar interficere, bonis exuere, in exsilium eiicere, quoscunque lubuerit, refellitur eodem fere modo; faciunt quidem quod lubet, non autem, quod volunt, volumus enim id modo, quod optimum est nobis, et facere, quae lubet, adeo non est potentiae, ut summae sit haud raro insaniae. Nihil hoc modo sese proficere, insuper a Socrate etiam, quod perperam interrogaret, reprehendi Polus cernens, explicare, quae modo dixerat, et demonstrare Socrati permittit; isque argumentationem ingreditur talem; quae facimus, non volumus propter seipsa, sed propter eum, quem nobis proposuimus, finem: medicinam sumere non sui, sed valetudinis causa volumus; adeoque, quae nec bona sunt, nec mala, non sui, sed honorum causa volumus et facimus. Sunt autem haec, ire, sedere, currere, multa alia, interque ea interficere etiam, bona alii auferre, in exsilium aliquem eiicere: si quis igitur orator aut tyrannus interficiat, aut exuat aliquem bonis, facit quidem, quod lubet, non autem, quod vult, praesertim cum id ipsum sit malum; si autem non facit, quod vult, et potentiam habenti oportet esse utilem, non sunt haec potentiae, sed imbecillitatis potius, argumenta. His Polus, cum nihil aliud haberet, argumento ad hominem occurrit. Ipsene, inquit, posse, quae lubet, in ciuitate optares? iuste fiat, an iniuste, parum curans. Nollem, respondet Socrates, maxime si iniuriam haberet adiunctam; siquidem afficere iniuria, quam affici, magis est malum; nec tyrannidem adeo delatam acciperem. Posse, quae lubet, non est res magni aestimanda, siquidem, quicumque arrepto pugione metuque aliis incusso, circumambulat, vestes aliorum scindere,

vitam